

OSTATNIE WIADOMOŚCI KRAKOWSKIE

OSTATNIE WIADOMOŚCI

zł. 2-50 z odbiorem w administracji

Kupon prembowy dnia 19 maja 1934 r. 10 gr.

Rok IV. Kraków, sobota 19 maja 1934 Nr. 137

Banda zatruwająca ludzi narkotykami została skazana przez sąd warszawski na surowe kary

Wczoraj w godzinach popołudniowych ogłoszony został wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w największym dotychczas procesie handlarzy narkotykami oraz bandy kokainistów i morfinistów. Sąd Okręgowy skazał aptekarza Michelisa na 2 lata więzienia, morfinistę Piotra Olechow skiego na półtora roku, kokainistę Habera oraz małżonków Orłowskich, zajmujących się sprzedażą kradzionych narkotyków po jednym roku więzienia, a Stanisława Olechowskiego na pół roku. Uniewinniony został współwłaściciel apteki Trzaskowski, współnik Michelisa. W motywach sąd uznał, że w ciągu kilku lat w Warszawie grasowała bezkarnie szajka handlarzy narkotykami, sprzedając je ofiarom strasznych nałogów po wygórowanych cenach. Oskarżeni mają na sumieniu szereg ofiar, które skończyły bądź

śmiercią samobójczą bądź w jactwem. Nawet i te osoby, które zdołały się wyleczyć po odbyciu specjalnej kuracji przedstawiają pożałowania godny wygląd. Ustalono, iż samochód Trockiego nie przekroczył granicy francusko - szwajcarskiej. W szwajcarskich kołach oficjalnych przypuszczają, iż pogłoski, dotyczące rzekomo pobytu Trockiego w Szwajcarii są rozpowszechniane umyślnie w celu zamaskowania prawdziwego miejsca pobytu b. komisarza.

Na miejsce wypadku udał się król i członkowie rządu. Przed kopalnią stoi bez przerwy tłum krewnych zabitych górników, wśród którego dochodzi do przeżających scen rozpacz. Pośród zabitych większość stanowi jedyni żywicieli rodzin. Dyrekcja kopalń belgijskich, która miała wprowadzić od 20 maja r. b. niższą płac, postanowiła odłożyć ją do 3 czerwca.

Trockiego szukają w Szwajcarii

BERN. (P.A.T.) W związku z pogłoskami o rzekomym pobycie Trockiego w Szwajcarii władze federalne czynią bardzo skrupulatne poszukiwania. Ustalono, iż samochód Trockiego nie przekroczył granicy francusko - szwajcarskiej. W szwajcarskich kołach oficjalnych przypuszczają, iż pogłoski, dotyczące rzekomo pobytu Trockiego w Szwajcarii są rozpowszechniane umyślnie w celu zamaskowania prawdziwego miejsca pobytu b. komisarza.

Szczegóły strasznej katastrofy w kopalni belgijskiej

BRUKSELA (PAT) — Prasa zamieszcza następujące szczegóły katastrofy w kopalni węgla w Paturages koło Mons. Wybuch gazów nastąpił na głębokości 805 mtr. pod ziemią w korytarzu, w którym pracowało 46-ciu górników. 5-ciu z pośród nich wydobyto ze straszliwymi oparzeniami. Reszta nie odpowiadała na sygnały ratujących. Dopiero w nocy stwierdzono, że 41

górników zostało zabitych na miejscu. Ciała zabitych są zgłone. Mimo, iż na kopalni zatrudnionych jest wielu Polaków, wśród zabitych i rannych nie ma ani jednego polskiego emigranta. Ciała zabitych wydobyto wczoraj w południe na powierzchnię. Wkrótce potem w szybie wybuchł pożar tak, że zaszła konieczność zamurowania całego szybu.

Na miejsce wypadku udał się król i członkowie rządu. Przed kopalnią stoi bez przerwy tłum krewnych zabitych górników, wśród którego dochodzi do przeżających scen rozpacz. Pośród zabitych większość stanowi jedyni żywicieli rodzin. Dyrekcja kopalń belgijskich, która miała wprowadzić od 20 maja r. b. niższą płac, postanowiła odłożyć ją do 3 czerwca.

Jak to było z ostrzeliwaniem mandżurskiego okrętu?

MOSKWA (PAT). Agencja TASS donosi z Chabarowska, że w dniu 12 b. m. parowiec mandżurski „Diczen“, płynący po Amurze w górę rzeki, zbliżył się do brzegu sowieckiego w pobliżu ujścia rzeki Bidzan. Osoby, znajdujące się na pokładzie parowca, zaczęły otwarcie fotografować brzeg sowiecki i rozmieszczenie posterunków straży porbrzeżnej.

Zauważywszy to, strażnicy zaczęli dawać parowcowi sygnały, wzywając go do zatrzymania. Ponieważ parowiec nie zatrzymywał się, posterunek oddał trzy strzały w powietrze. Mimo to statek posuwał się dalej wzdłuż brzegu sowieckiego. Dalszy posterunek usiłował znowu dla tych samych powodów zatrzymać statek, dając mu również bez żadnego rezultatu

szereg sygnałów. Chociaż stosownie do przepisów, posterunki straży nadbrzeżnej miały całkowite prawo użycia broni palnej, aby zmusić statek do zatrzymania się, jednakże mimo agresywnego zachowania się parowiec ograniczono się do dania kilku strzałów w powietrze, po których statek skierował się ku brzegowi chińskiemu.

Sąd zamknął przewód sądowy w wielkiej aferze

Ostatni dzień procesu w Warszawie o oszukańcze podjęcie 300.000 zł. w Urzędzie Pożyczek Państwowych zbiegł na ustalaniu, czy aferyzista Bogdanow zamówił u Hersego garnitur dla oskarżonego Janowskiego. Ważnego tego faktu nie zdobano jednak całkowicie ustalić z powodu znacznego upływu czasu. Przewód sądowy został zamknięty i dziś rano zaczyna się przemówienia prokuratora i obrońcy.

Znowu katastrofa kolejowa w Niemczech

BERLIN. (P.A.T.). Dziś o godzinie 6.30 rano w miejscowości Pforzheim w prowincji badenkiej wydarzyła się katastrofa kolejowa. Parowóz przetokowy zderzył się z wjeżdżającym na stację pociągiem osobowym, przyczem trzy wagony uległy zniszczeniu. Według pierwszych informacji

4-ch pasażerów zostało zabitych, a 10-ciu odniosło ciężkie rany. Poza tem wiele osób uległo potłuczeniu, lub kontuzjowaniu.

4-ch pasażerów zostało zabitych, a 10-ciu odniosło ciężkie rany. Poza tem wiele osób uległo potłuczeniu, lub kontuzjowaniu.

Policjant zabił znanego piłkarza

BUDAPESZT. (P.A.T.). Znanego piłkarz i trener węgierski József Jesmes, będąc w stanie nietrzeźwym, zaatakował i pobił ciężko pełniącego służbę policjanta. Policjant w obronie własnej strzelił do napastnika, kładąc go trupem na miejscu.

Ucieczka greckich komunistów przez podkop

ATENY. (P.A.T.). Z więzienia na wyspie Egina zbiegło 8 komunistów, skazanych na długo terminowe kary. Więźniowie uciekli przez podkop, dokonany pod podłogą wspólnej celi. Jako narzędzi użyto części łożek żelaznych, ziemi zaś chowano w siennikach.

że zbiegłych komunistów przyjął na swój pokład sowiecki parowiec „Noworosijsk“, który tej samej nocy przepływał w pobliżu wyspy Eigny, udając się z Pirusu do Port Saidu.

że zbiegłych komunistów przyjął na swój pokład sowiecki parowiec „Noworosijsk“, który tej samej nocy przepływał w pobliżu wyspy Eigny, udając się z Pirusu do Port Saidu.

Kronika polityczna

POŻEGNANIE USTĘPUJĄCYCH MINISTRÓW
Wczoraj odbyło się pożegnanie ustępujących ministrów gen. Zarzyckiego i gen. Hubickiego oraz przywitania nowych ministrów pp. Rajchmana i Paciorkowskiego. Obaj nowi ministrowie objęli już urządowanie. Premier prof. Kozłowski składał w dniu wczorajszym oficjalne wizyty oraz odbywał wewnętrzne konferencje w Prezydium Rady Ministrów z podsekretarzami stanu pp. Lechnickim i Siedleckim. Posiedzenie Rady Ministrów nowego rządu odbędzie się w najbliższym czasie.

WALKA Z BEZROROCEM WE FRANCJI

Prezydent Republiki Francuskiej podpisał wczoraj dwa dekrety w sprawie wielkich robót publicznych, mających na celu zwalczanie klęski bezrobocia. Roboty te będą finansowane z funduszy instytucji ubezpieczeniowych. Wedle obliczeń fachowców na roboty te wypadnie rocznie poznać sumę około półtora miljarda franków.

Od świtu do nocy

W północnej Szwecji na rzece Lina w pobliżu barki, na którą ładowało to wary kilkunastu robotników, wybuchła bomba, nie wyrządzając żadnych szkód i nie czyniąc krzywdy nikomu. Władze przypuszczają, iż bomba była rzucona przez robotników, strajkujących w tym okręgu.

Francuski hydroplan wojskowy, na którego pokładzie znajdowały się 4 osoby załogi, spadł do morza w odległości 30 mil od Dunkierki. Desperacja zdążyła, wzywająca pomocy, przejął statek niemiecki „Dresden“, który uratował lotników.

Komisja parlamentarna do wyjaśnienia afery Stawiskiego postanowiła zwrócić się do Izby z wnioskiem o przedłużenie mandatu, gdyż nie zdołała dotąd doprowadzić do końca swego zadania.

GIEŁDA

Dolar, funt oraz lir nie wykazują większych wahań; marka niemiecka 20,15.

Dotychczas wszelki ślad po zbiegach zaginął. Przypuszczają,

Zdradliwy numer warszawskiej taksówki 313

Zachwała kradzież kolekcji obrazów z Muzeum Ordynacji Krasieńskich (Okólnik 9) wywołała wielkie poruszenie.

giwał się taksówka Nr. 313. Ustalono, iż szoferem jest niejaki Herc Tułski, który przyznał się, iż w nocy 31 października 33 r. niejaki Szlamowicz namówił go na „dobry kurs“. Zgodził się. Pojechali wraz z Kalenszteinem na róg Kopernika i Szczygłej. Tułskiemu kazano czekać. Czekając usnął, a gdy nad ranem obudził się — kazano mu podjechać pod muzeum. Z okna pierwszego pietra ktoś spuszczał na linie pakunki.

przed wejściem na cmentarz bródzieński.

Prof. Schmidt pragnie nowych wypraw

MOSKWA. (P.A.T.). Według doniesień z Waszyngtonu przybyli tam prof. Schmidt i Uszakow.

zenia rozwoju wielkiej drogi morskiej na północ.

Zdaniem Schmidta po upływie trzech lat 30 do 40 statków będzie mogło przedostawać się co roku tą drogą, jednakże przy pomocy łamaczy lodów oraz aeroplanów badających drogę.

Niewykryci narazie sprawcy przez dach szklany przedostali się do muzeum, skąd zabrali 17 obrazów, wartości kilkudziesięciu tysięcy złotych, oraz strzelbę myśliwską, stanowiącą własność Wincentego Krasieńskiego.

Gdy wszystko było gotowe, paczki załadowano na taksówkę, która z polecenia przewodników zatrzymała się później

W wyniku przeprowadzonego śledztwa Urząd prokuratorski w Warszawie postawił w stan oskarżenia: 30-l. Bernarda Trzaskę, pozostającego pod zarzutem kradzieży, zaś 29-l. Szymona Feldszteina, Hersza Kalenszteina, 30-l. Sendera Szlamowicza i 21-l. Herca Hulskiego, pod zarzutem okazania pomocy Trzascce.

Główny oskarżony Trzaska jest nie po raz pierwszy klientem sądu. Był on 9 razy karany za kradzieże.

Sprawa budzi niebывale zainteresowanie.

W rozmowie z przedstawicielem prasy prof. Schmidt oświadczył, że chociaż strata statku o dużej wartości jest godna ubolewania, jest jednakże zadowolony z wyników ekspedycji, która pozwoliła na zebranie obszernej dokumentacji naukowej, posiadającej wielką wartość z punktu wi-

Poszukiwania sprawców kradzieży nie dawały początkowo żadnych rezultatów. Drogą jednak poufnych wiadomości władze śledcze zlikwidowały szajkę śmiałych złoczyńców.

Urząd śledczy powiadomiono telefonicznie, że złodzieje posłu-

Nowy Rząd po zaprzysiężeniu na Zamku

Dnia 15 b. m. odbyło się na Zamku zaprzysiężenie nowego Rządu. Fotografja przedstawia członków Rządu. Siedzą (od lewej) Bronisław Pieracki, min. Spraw Wewnętrznych, prof. Leon Kozłowski — premier, Prezydent R. P. prof. Ignacy Mościcki, Marszałek Józef Piłsudski — min. Spraw Wojskowych, Józef Beck — min. Spraw Zagranicznych. Stoją: Jerzy Paciorkowski — min. Opieki Społecznej, inż. Emil Kaliński — min. Poczty i Telegrafów, Wacław Jędrzejewicz — min. W. R. i O. P., Bronisław Nakonecznikow — Klukowski — min. Rolnictwa i Reform Rolnych, prof. Władysław Zawadzki — min. Skarbu, Michał Butkiewicz — min. Komunikacji, Henryk Fioyar Rajchman — min. Przemysłu i Handlu, Czesław Michałowski — min. Sprawiedliwości.

Niebywała historia zbrodni męża który chciał utopić żonę w Wiśle

Sensacyjny proces muzykanta Chrostowskiego, który został skazany na 10 lat za usiłowanie utopienia żony w nurtach Wisły, wczoraj odbywał się przed sądem apelacyjnym w Warszawie. Ława oskarżonych świeciła pustkami, ponieważ Chrostowskiego nie sprowadzono z więzienia.

Niebywała historia zbrodni Chrostowskiego przedstawia się w dwojakim świetle. Do policji wpłynęło zameldowanie o okrutnym czynie harmonisty z popularnego szynku na Rybakach, który miał dla romansu z kochanką — kelnerką poświęcić życie niekochanej żony — matki 9-letniego dziecka.

Gdy posterunkowi przybyli na ul. Brzozową, aby aresztować Chrostowskiego, musieli stoczyć formalną walkę ze wzburzonymi lokatorami domu, którzy dorwa-

li się do Chrostowskiego, w chwili, gdy paradował z kochanką. Chciano go wówczas poprostu zlinczować. Samosąd sąsiadów wypadł dla Chrostowskiego dotkliwie, gdyż kijami, wałkami od ciasta i pogrzebaczami zbito go do krwi.

Pokaleczonego osadzono w więzieniu pod zarzutem wyratowanego usiłowania zabójstwa żony, którą podstępnie miał wywabić na wybrzeże Wisły i pchnąć do wody w pobliżu mostu kolejowego. Akt oskarżenia, sporządzony przez prokuratora na podstawie zeznań poszkodowanej i świadków, jako okoliczność obciążającą, świadcząca o zdecydowanym zamiarze pozbycia się żony nazawsze, wymieniał, że Chrostowski pozostawił żonę w wodzie, wzywającą ratunku, a sam udał się na randkę z kochanką. Ponieważ działo się

to w końcu listopada, gdy pannaowała przymrozki i woda była lodowata zimna, przeto cała sprawa nabierała cech specjalnego okrucieństwa.

Tymczasem Chrostowska, po której spodziewano się na rozprawie nieprzychylnych zeznań, w obliczu sądu postanowiła bronić męża przed karą.

Sąd jednak był nieublagany. Wypadek uznano za potworną zbrodnię, przygotowywaną z całym rozmysłem i zasługującą na najwyższe potępienie. Stąd też najsurowszy kodeksowo wymiar kary.

Na wczorajszej rozprawie Chrostowska stanęła znów, jako świadek. Obok niej zjawili się dwaj piaskarze, Barszcz i Podwiślński.

— Jak to było naprawdę z próbą utopienia pani przez męża? — pyta przewodniczący.

— To nie było żadne topienie. Mąż w kłótni pchnął mnie, a ja, nie wiedząc, że stoję nad samą wodą, przechyliłam się i wpadłam. Ale woda w tem miejscu była tylko do kolan i zamoczyłam sobie sukienkę. Mąż chciał mnie odprowadzić do domu, ale nie zgodziłam się na to, bo byłam na niego zła. Zmoczoną pozostawiam sama. W bramie zobaczyły mnie sąsiadki i dawaj litować się nade mną. „Patrzcie — mówiły, — temu łobuzowi jeszcze mało kochanki, to i żonę chce utopić.” Zanim się zorientowałam, zawiadomiono policję i urzędowo scenę zemsty nad mężem.

Panowie Barszcz i Podwiślński nie potwierdzili jednak tych szczegółów, o jakie chodziło Chrostowskiej. Jeden z nich służył tylko, jak małżonkowie kłócili się. Było to przed wypadkiem. Drugi zaś, raz jeden był u Chrostowskich, oddać 2 złote.

Prokurator żądał zatwierdzenia wyroku, podkreślając, że sprawy bagatelizować nie można. Zeznania żony dawne i obecne, nie powinny ściągać żadnego potępienia na tę niewiastę, bo ona musi bronić swego męża. Ona mu przebaczyła, ale sądowi tego zrobić nie wolno...

Sąd apelacyjny złagodził Chrostowskiemu karę do 4 lat więzienia.

Wdzięczny siostrzeniec

(S. F.) P. Feliks Zajaczek, choć się tak zdrobniale nazywa, ma około dwóch metrów wzrostu, wieczne pragnienie i ukochaną ciotkę p. Agnieszkę Koczycką.

Ponieważ p. Feliks wciąż jeszcze rośnie, wzrasta więc również pragnienie, a wraz z pragnieniem rośnie miłość do ciotki, która p. Feliks coraz częściej odwiedza, prosząc ją o zasilek na wódkę.

Ale ostatnio ciotka zbuntowała się i oświadczyła, że więcej nie da.

— Na wódkę nie dam — powiedziała kategorycznie. — Że byś był chłopak porządny, nie trunkowy, to co innego...

— Żeby, żeby... — machnął reka siostrzeniec. — Żeby ciotka miała licznik, toby była tak słodka i po 50 groszy za kilometr brała. Co tam gadać, co by było, żeby! Takie się kochamy, jakie jesteśmy... A ja wciąż rosne, więc mnie trza podlewać, bo się inaczej zmarnuje.

Ale ciotka się uparła. — Grosza ci więcej nie dam! Dosyć już forsy wycyganilesz ode mnie.

P. Feliks widząc, że nic nie wskóra, westchnął ciężko.

— To jest ostatnie słowo, proszę cioci?

— Ostatnie! Nie raz ci już dałam i nie dwa! Dosyć już dla ciebie zrobiłam.

— Co racja, to racja — przyznał p. Feliks. — Nieraz mnie już ciotcia wspomogła i za to do broć i szlachetność bardzo ciotki dziękuję i zawsze wspominać bede.

I wdzięczny siostrzeniec nachylił się do ciotczynej ręki i ucałował ją z szacunkiem.

— A teraz kiedy już ciocię po dziękowałem za to, co było, musiem jeszcze pogadać o tem co będzie.

Za to, że mnie stara kutwo grosza więcej dać nie chcesz, choć sama na forsie siedzisz, uczciwie ci się należy uszkodzenie facjaty.

I p. Feliks, krapnawszy ciotkę na szczęście pustym czajnikiem w głowę, opuścił mieszkanie.

Rozgorączcona ciotka wniosła skargę do sądu, na skutek której p. Feliks otrzymał 2 tygodnie aresztu.

Wesoly Kącik

JAN KUBA

Marzeniem życia pana Kuby Pilcmana było zostać komisarzem policji. Ale złośliwy los pokierował nim zupełnie inaczej i zrobił z niego subiekta w sklepie galanterijnym.

Codziennie od wielu lat pan Kuba do siódmej wieczór sprzedaje różne części męskiej i damskiej bielizny i dopiero po powrocie do domu zaczyna żyć naprawdę.

— Tatunio już się zaczyna bawić w komisarza — szepczą wtedy dzieci pana Kuby.

— Już znów zaczyna warjować — mruczy żona.

A kucharka, Marjanna, patrzy z politowaniem i wzrusza ramionami:

— Takiego idyoty, to jeszcze nie widziałam.

Ale pan Kuba ani nie warjuje, ani nie jest idyotą, tylko kocha władzę, kocha rygor policyjny. Po powrocie do domu staje się komisarzem i wychodzi na obchód swego rewiru z żoną z dwóch pokoi i kuchni.

— Co to jest? — krzyczy na widok otwartego w kuchni kredensu. — Dlaczego nie jest jeszcze zamknięte? Już jest dawno po siódmej!

— Garnki musiałam powstawić, więc otworzyłam — tłumaczy się Marjanna.

— Mnie nic nie obchodzi! — krzyczy pan Kuba. — Jak wydałem przepis, że wszystko po siódmej ma być zamknięte, to musi być zamknięte.

I spisuje protokół za otwarcie szafy po godzinach policyjnych. Następnie spisuje protokół żonie za brudny fartuch, starszemu synowi za hałas i za kłócenie spokoju domowego, a młodszemu za zanieczyszczenie wygódki.

Po sporządzeniu protokółów pan Kuba zabiera się do wyznaczania kar i pisze orzeczenia karne:

„Beńka Pilcmana, lat 8, za zakłócenie spokoju skazuje się na 5 zł. grzywny z zamiana na dwa razy w pysk”.

„Mońka Pilcmana, lat 6, za zanieczyszczenie wygódki, skazuje się na tydzień „nie dostania kompotu”.

Żonę pan Kuba skazuje zwykle na areszt bezwzględny i wskazując drzwi sypialni rozkazuje:

— Różia! Marsz w tej chwili do aresztu.

Jeżeli pani Różia nie chce się jeszcze spać, odpowiada szorstko:

— Nie zwracał mi głowy.

Pan Kuba marszczy czoło.

— Różia! Nie rób oporu władzy, z powodu będe zmuszony zakładać cię z kaidankami.

Leż czasem, gdy zniecierpliwiona małżonka, załamuje ręce:

— Kuba! Poco ty z siebie robisz idiote?

SPORT

MECZ FRANCJA — POLSKA
Jutro, t. j. w piątek na kortach Legji rozpocznie się punktualnie o 4 po poł. mecz tenisowy Polska — Francja, który trwać będzie 3 dni. Jutro rozegrane będą dwie gry pojedyncze: Tłoczyński — Leagyr i Hebda — Lesseuer.

O MISTRZOSTWO HAZENY

Polski Zw. Gier Sport. zrezygnował z udziału w eliminacyjnych spotkaniach o mistrz. Europy w koszykówce pań, wskutek niepomysłnych dla nas warunków finansowych. Natomiast o tytuł mistrza Europy ubiegają się będą nasze hazenistki, które w meczu eliminacyjnym spotkają się z Jugosławiją.

PIŁKARZE Z RYGI ZAPROSZENI DO POLSKI

Na zaproszenie Ligi P. Z. P. N. wyjechać ma w dniu 18 b. m. do Warszawy piłkarska drużyna Rygi dla rozegrania w dniu 21 b. m. meczu Ryga — Warszawa, a następnie Ryga — Łódź.

Wyjazd uzależniony jest od warunków ostatecznych gospodarzy.

O MISTRZOSTWO POLSKI W PIŁCE WODNEJ

Polski Zw. Pływacki ustalił definitywnie kalendarz rozgrywek w piłce wodnej o tegoroczne mistrzostwo Polski.

Rozgrywki rozpoczną się w dniu 10 czerwca. W dniu tym w Warszawie odbędzie się spotkanie Legia — AZS a w Krakowie Cracovia — Makabi.

Następnie w dniu 16 i 17 czerwca w Katowicach odbędą się dwa spotkania: EKS — Makabi i EKS — Cracovia.

Koniec rozgrywek przewidziany jest na koniec września b. r.

Wynalazek kosmetyczny naszej Czytelniczki

Od naszej Czytelniczki otrzymaliśmy list następujący:

Szanowny Panie Redaktorze! Uprzejnie proszę o zamieszczenie na łamach poważanego pisma do publicznej wiadomości zabiegu kosmetycznego — nowości doświadczonej, wypróbowanej przez fachową pielęgniarkę.

Mając na celu wykorzystanie swego wynalazku dla dobra ogółu, by nie do puścić do wykorzystania przez wyrafinowanych spryciarzy, podaje do wiadomości ogółu swój wypróbowany sposób usuwania zaskarżonych brodawek z twarzy i każdego miejsca, gdzie takowe brodawki umiejscowione są od urodzenia.

Wszystkie brodawki znikają bez śladu i bezboleśnie i nazawsze od przeżalania kwasem solnym nieoczyszczonym, który nabywa się w drogerji. Sposób zabiegu: na prętek lub zapalnik nawija się czystą hygroskopijną watkę i smaruje się całą brodawkę kwasem solnym, dopóki brodawka nie zbieje. Tak się postępuje dwa razy dziennie, rano i wieczór; brodawka ciemnieje — spala się i sama odpadnie po kilkunastu dniach; watkę zmienia się każdorazowo; przepala się brodawki do czasu ich zniknięcia; miejsca tego nie moczyc przy myciu się.

Osoby, które wykorzystają mój bezpieczny, tani, nieszkodliwy wynalazek, zechcą nadesłać ofiarę dla bezrolnej pielęgniarki, pod adresem: Smolna 6. Pol. Czerw. Krzyż. Sekcja Sióstr. Pielęgniarka - higienistka Lissówna Wanda

RADJO

Godz. 7.00 Sygnał czasu. 7.05 Gimnastyka. 7.25 Muzyka z płyt. 7.40 Muzyka z płyt. 7.55 Chwilka gospodarstwa domowego. 11.57 Sygnał czasu. 12.05 Koncert. 15.00 Hejnał i pieśń ma jowa z wieży Marjackiej. 15.10 Wiadomości gospodarcze. 15.20 Muzyka salonowa. 15.40 Recital. 16.00 Recital śpiewaczy Marji Mokrzyckiej. 16.20 Przegląd wydawnictw. 16.35 Drobne utwory skrzypcowe. 16.50 Muzyka lekka. W przerwie mecz tenisowy Francja — Polska. 17.30 Odczyt. 17.50 Odczyt. 18.10 27-my koncert z cyklu „Muzyka niepodległej Polski”. 19.15 Poga danka. 19.25 Feljton aktualny. 19.40 Wiadomości sportowe. 20.02 Pogadanka muzyczna. 20.15 Koncert symfoniczny z Filh. 22.40 Muzyka taneczna. 23.05 Dalszy ciąg muzyki tanecznej.

Pan Kuba opuszcza zawstydzony głowę.

— Jeden — wzdycha — lubi tańczyć, inny lubi grać na skrzypcach, a ja lubie pisać protokół, aresztować, robić porządek. Ja kocham władzę! Co ci szkodzi, że ja mam przyjemność?

Napoleon Sadek.

Tysiące Japoniek pragnie okazywać swe wdzięki na deskach teatrzyków rewjowych

Kobiety w Japonii o wiele szybciej uwiezależniły się od mężczyzn, niż przypuszczaliśmy na podstawie wiekowej tradycji, kultu przodków i stroju patriarchalnego. Obecnie niema wprost w Japonii zawodu, w którymby nie pracowały kobiety. Nawet w lotnictwie widzimy kilka reprezentantek płci pięknej. Liczne kadry kobiecego przysposobienia wojskowego dowodzą, że gdyby zaszła potrzeba, w obronie ojczyzny w szeregach armii znajdą się razem byle uczenie, gejsze i pracownice fabryczne, w maskach gazowych i z karabinami w rękach, niczem nie przypominające tklivej „Madame Butterfly”.

Prze długi czas teatr opierał się zwycięsko kobietom, których rolę wykonywali wyłącznie mężczyźni. Obecnie zasada ta została utrzymana tylko w teatrze klasycznym. Popularne zaś teatry i kina przeszły pod tym względem całkowicie na modłę europejską, a dziesiąta Muza, tak życzliwie przyjęta przez Japonczyków, posiada już kilkanaście wybitnych artystek filmowych, których nie powstydziliby się Hollywood.

Doniedawna brak było w Japonii teatru rewjowego i kabareta. Japonczycy, znając ich ujemne — pod względem moralności — strony, które mogli zaobserwować w Paryżu i w New Yorku, odrzucali bez dyskusji myśl o przeszczeniennu tego przejawu europejskości na swój grunt. Zresztą humor japoński jest tak różny od europejskiego, że wiele sztuk i utworów satyrycznych, dostosowanych do środowiska białego człowieka, nie znalazłoby zupełnie tam zrozumienia, albo też trzeba by je gruntownie przerabiać. Z tej przyczyny bardzo wiele utworów zagranicznych skreślano się z repertuaru teatrów japońskich. Przyjęte zaś, są w ten sposób reżyserowane, że Europejczyk nieraz nie orientuje się w ich po-

chodzeniu, chociaż je widział na swej scenie.

Ostatnią lukę w teatrze japońskim wypełniły niedawno kobiety. Luką tą — były rewje, dla których w ostatnim czasie otworzono teatr „Takaradzuka” w Tokio, mogący pomieścić 3.000 osób. Cechuje go zjaponizowana lekkość i humor perlisty paryskiego „Folies Bergeres” oraz rozrzutność i przepych wystawy rewij nowojorskich. Osobliwością tego teatru jest fakt, że wszystkie role są wykonywane tylko przez kobiety „Takaradzuka girls”, które nawet kierownictwa nie wypuszczają ze swych rąk. Gdy potrzeba ról męskich, kobiety przywdziewają fraki, prezentując się w nich z wdziękiem, niczem Marlena Dietrich. Jest to pierwsza próba tego rodzaju na całym świecie, gdyż we wszystkich teatrach rewjowych mężczyźni są dyrektorami (paryskie „Casino” zależało przez długi czas od M. Chevaliera), kierow-

nikami artystycznymi, lub głównymi aktorami. Zespół taneczny „Takaradzuka” występuje, zależnie od numerów, raz w europejskich kostjumach, raz w japońskich.

Już z samego początku sztukę w tym teatrze postawiono na wysokim poziomie. Oprócz prób, artystki uczęszczają do szkoły dramatycznej, założonej przez ten teatr, gdzie uczą się języków i przedmiotów, ściśle związanych ze sztuką. Bardzo wielką wagę przywiązuje się do rytmiki i znanej japońskiej umiejętności mimiki rąk. Do szkoły napływały liczne zgłoszenia. Jest ona „modną” wśród panien ze średnim wykształceniem. Do egzaminu wstępnego w lutym r. b. na 10 tylko wolnych miejsc, zgłosiło się aż tysiąc kandydatek. Widać z tego, że aspiracje wielu Japoniek i Europejsek są jednokowe: zostać wybitną artystką, lub gwiazdą filmową.

Niezwykła łódź podwodna przemytników

BRUKSELA. (P.A.T.). Niezwykłą sensację wywołało w Belgii wyłowienie z nurtów kanału łączącego Gandawę z Bruges łodzi podwodnej o miniaturowych rozmiarach, która służyła przemytnikom prawdopodobnie do kontrabandy towarów między Belgią a Holandją.

Odkrycie to zostało zrobione zupełnie przypadkowo przez właściciela jednej z berlinek, który, znajdując się na statku, spostrzegł jakąś ciemną masę przesuwaną się zwolna pod wodą. Sądząc, iż jest to ryba wielkich rozmiarów, zwołał kolegów i przy ich pomocy z trudem wyłowił rzekomego potwora morskiego, który okazał się nadzwyczaj umiętnie skonstruowaną łodzią podwodną.

Długość około 3 i pół metra oraz przekrój około 1 metra pozwalała na umieszczenie w niej jesz-

czego człowieka, który przy pomocy nożnego pedału wprawia w ruch śrubę i w ten sposób porusza się pod wodą. Rezerwuary na wodę pozwalają się zanurzać, a butelki z tlenem odświeżają powietrze wewnątrz. Oprócz tego łódź posiada mały peryskop długości 2 metrów.

Szkló przezroczyste z jednej tylko strony

W Anglii wydano patent na osobliwy wynalazek: chodzi mianowicie o nowy rodzaj szkła, które jest przezroczyste z jednej tylko strony. Od strony nieprzezroczystej powierzchnia szkła podobna jest do lustra. Ten rodzaj szkła może być używany na szyby. Kto siedzi w sobie w domu i patrzy przez taką

UWADZE PALACZY

19-letnia modelka z magazynu mod w Londynie panna Sylvia Brooks dokonała „wynalazku”, który ma wielki szybkiego rozpowszechniania się. Jest to dwuustnikowa fajeczka, którą dwie osoby mogą wspólnie palić jednego papierosa. Na zdjęciu — panna Brooks i jej towarzysz demonstrują wynalazek.

Najarystokratyczniejsi z szoferów

W Paryżu korporacja szoferów taksówek liczy w swoich szeregach wcale niemałą grupę rodowitych arystokratów, emigrantów rosyjskich. Nie brak tu hrabiów, książąt, baronów. Wszystkich ich jednak biją na głowę dwaj szoferzy berlińscy, z których jeden jest synem księżnej Elwiry de Bourbon, córki pretendentki do tronu Hiszpanji, kró-

lewicza don Carlosa, drugi zaś jest ostatnim potomkiem męskim rodu Obrenowiczów, byłej dynastji panującej w Serbji. Szofer Obrenowicz prowadzi auto prywatne markizy de Breteuil, która występuje w Berlinie jako aktorka rewjowa.

Kto konsumuje najwięcej naszego chleba

Największą konsumpcję chleba wykazuje Francja, gdzie przypada rocznie na każdego mieszkańca 7 i pół buszla pszenicy; drugie z kolei miejsce zajmuje Italia, gdzie konsumpcja ta wynosi 6,6 buszla, z kolei idzie W. Brytania z cyfrą 5,7 buszla. Na ostatnim miejscu znajdują się kraje, gdzie produkuje się ryż, a więc Indie z konsumpcją 1 buszla pszenicy na głowę, Japonia — 0,09 buszla. Anglik spożywa przeciętnie 4 funty chleba tygodniowo, wówczas gdy Hindus taką samą ilość w ciągu jednego miesiąca.

IKS.

W cztery oczy

Intymne rozmowy z Czytelnikami

P. Danka

w rozkosznych liściku pisze nam:

„Redaktorze drogi, Danuśka błaga Ciebie o radę, bo umiera ze zmartwienia i tęsknoty.

A to wszystko przez nich. Najpierw przez tego Stacha, przez tego moją mamusi brata, studenta, z W. S. H. i jeszcze przez Jankę, przez tę moją szkolną koleżankę.

A było to najpierw tak. Stach przyprowadził do domu swego koleżę, bardzo przystojnego korporanta Jurka. Nam z Janką obrzmienie się Jurek podobał. Janka wprost za nim szalała. Ale Jurek, widocznie nic sobie z niej nie robił, bo od pierwszej chwili umówił się tylko ze mną na randkę. Od tej pory zaczęłam się z Jurkiem bardzo często spotykać. Aż tu kiedyś wpada po tygodniowej nieobecności do budy Janka i woła do mnie: „Danka Kocham się na śmierć i życie”. Ale w kim, nie chciała powiedzieć. Wogóle tajemniczo zawsze wyrażała się o swym ukochanym. Ostatecznie mało mnie to obchodziło. „Przecież z ciekawości nie umrę” — mówiałam.

I kiedyś, będąc sama w domu,

zaczęłam przerzucać w szufladzie Stacha, bo chciałam sobie wziąć jaką książkę do czytania. Ale zamiast książki, zupełnie nie chcący dostała mi się do ręki jakas kartka, ziołcna na połowę. Słowo daję, że nie chciałam czytać. Ale zobaczyłam znajomy charakter. Rozwinęłam troszeczkę i przeczytałam. „Zawsze Kochająca Cię do grobowej deski, Janka”. Czytam dalej. Były tam wyznania miłosne.

No i, proszę sobie wyobrazić, że wszystkie, te miłosne wyznania, a było ich napisane trzy bite strony, były skierowane pod adresem Stacha przez Jankę. Tego się po niej nigdy nie spodziewałam! Jaka to skryta! Przecież wiedziałam, że to mój wujaszek, a jednak ani słówka nie pisnęła. A ile mi naopowiadała o jego twarzy meziemsko pięknej i o bujnej czuprynie poezy! I to wszystko Stach, ten poetyczny Stach, cnie raz na obiad, z po trzy kolęty i mówi, że się jeszcze porządnie nie najadł.

Naturalnie o wem odkryciu nikomu nic nie mówiłam. I tak to w tajemnicy trwało od wtorku do niedzieli. Przyszła niedziela. O,

Najpierw ja pokłóciłam się ze Stachem na śmierć i życie o Jankę. Już nie pamiętam, jak się to zaczęło, dość, że Stach nazwał mnie smarkatą, a Jankę głupią. Wtedy już nie wytrzymałam i wy paliłam mu o listach Janki. Wtedy Stach się zdenerwował i zaczęliśmy się kłócić. Na to nadeszła moja ciotka z Koszykowej.

Wtedy Stach stał się istnym prokuratorem. Oskarżał mnie przed nią, jak tylko mógł. Och, jaka ja wtedy byłam wściekła ze Stacha. Wytkłabym go wtedy z całych sił, gdybym tylko mogła.

Widząc, że Stach nie ma zamiaru przestać o mnie mówić, już po raz drugi nie wytrzymałam i za plecami ciotki, pokazałam mu język. A gdy i to nie pomogło, wtedy przechodząc umyślnie obok Stacha, rzuciłam tylko jedno słowo: „Idjota”.

I za to słowo, o, jak Danka dziś pokutuje. Bo wtedy to ja nie Stach, ale i ciotka zaczęła się na mnie gniewać. Jak ja mogłam na Stacha „Idiota” powiedzieć wołała. Przecież on jest studentem trzeciego roku W. S. H. zdaje na samych piątkach. To raczej ja jestem... tu nie dokończy-

ta. Bo przecież to ja kiedyś w I klasie siedziałam dwa lata i jeździłam na dwóch, jak na tramwajach. (Twierdzenie mojej ciotki).

Początkowo nie zwracałam uwagi na jej kaganie, gdyż myśli moje, były skierowane ku Jurkowi, który się musiał zapewne bardzo niecierpliwie, że Danuśki tak długo niema. A biedna Danka, nie mogła wyjść do Jurka, bo musiała siedzieć w domu i słuchać gderania starej ciotki.

Gdy i ciotka zbyt długo zaczęła mi prawić morały, wtedy już po raz trzeci nie wytrzymałam. Stałam przy oknie i zaśpiewałam: „Gdy zobaczysz ciotkę ma, to jej się klanij!”... — I nie dokończyłam bo mamusia uderzyła mnie serwetką. Ale Stach podskoczył i zasłonił mnie sobą. Pocziwie jednak i kochane bywa z niego chłopisko.

Wtedy zaczął się dla mnie istny dzień sadu. Mama, ciotka, Stach, atakowali mnie ze wszystkich stron. Za karę kazano mi jeszcze w domu pozostać. A przecież Redaktorze, w ten dzień miałam randkę z Jurkiem. Wykorzystał te randkę Stach, bo poszedł i powiedział Jurkowi, że ja nie przyjde ponieważ poszłam z kimś innym. — Ze wogóle mi nie chce się z nim spotykać. I na moje nieszczeście Jurek uwierzył. (praw-

da, Redaktorze, że Tybys nie wierzył mu?) i pognewał się.

Już miła miesiąc, jak Jurka nie widziałam, bo on się gdzieś wyprowadził, sama nie wiem dokąd. A jednak stale o nim myśle i nie mogę zapomnieć o nim. Teraz tak smutno jest Danuśce i tęskno za nim!

Przez Jurka straciłam już chęć do życia, a zarazem i do nauki. A przecież ja już kończę szkołę, za miesiąc czekają mnie egzaminy, mam otrzymać świadectwo dojrzałości. A jednak to jest wszystko tak obojętne Dan ce, tak bardzo obojętne, bo jej, Redaktorze, tak smutno teraz jest żyć na świecie.

O, gdyby tak Jurek przeczytał mój list, wtedyby zrozumiał, że padł ofiarą zemsty ze strony Stacha, który chciał się w ten sposób na mnie zemścić. A jeśli go nie przeczyta Redaktorze, to co mam wtedy czynić? Czy starać się o nim zapomnieć? Czy jednak zdoła się Danka po nim pocieszyć? Wiec doradz mój drogi Redaktorze, co mam teraz czynić?

Drukujemy list Danuśki, pisany z dużym talentem opisowym w nadziei, że Jureczek go przeczyta i uzna Danuśkę za usprawiedliwioną. Można wszakże również odszukać go i wszystko mu ustnie wyjaśnić. A jeżeli się będzie dał, znajdzie się na tego miejsce — stumnych

PIEKIELNA MOC

Prawdziwe dzieje osób, uwikłanych w sieć szatańskich pokus i zasadzek

Feluś poszedł jednak na Parkową, aby się dowiedzieć o stanie zdrowia swego przyszłego teścia. Przyjął go Marysia, mówiąc ze łzami w oczach:

- Nie tak chciałam cię dziś powitać...
- Czy lekarze już się wypowiedzieli?

— Owszem, twierdzą, że sytuacja jest poważna... Całe szczęście, że ratunek był natychmiastowy. Podobno uda się ojca utrzymać przy życiu, a nawet uniknąć przykrych skutków. Tylko nie wolno z nim rozmawiać wogóle musi mieć całkowity spokój przez dłuższy czas... Rozumiesz, jakie to przykre, że właśnie w takiej chwili wszystko odwieka się na niewiadomo, jak długo... — dodała, spoglądając na narzeczonego z niewymowną tkliwością.

Taki to już jest egoizm zakochanych! W obliczu niebezpieczeństwa i choroby ojca rozpatrywali tę sprawę pod kątem własnych interesów... że niby niechby sobie chorował, gdyby nie to, że właśnie akurat jego zdrowie im jest potrzebne dla ich miłości... Oczywiście, tak może i nie myśleli, ale można to było wywnioskować ze słów Marysi.

Dodała:

— Biedny tatuś... Właśnie przed kwadransem za ledwie go opuściłam. Już mu mówiłam, że się Kochamy i że mu się oświadczy o moją rękę...

— I cóż on na to?

— Zgodził się na mój wybór z dobrocią, jaką zawsze od niego doznawałam. Ale już widocznie źle się czuł, bo słuchał mnie z jakimś dziwnym roztargnieniem. Nie ciszył się też tak, jak się mogłam spodziewać z tego, że jestem szczęśliwa, bardzo szczęśliwa z naszej miłości.

— Mówiłaś już z mamusią także?

— Ależ naturalnie...

— I cóż?

— Uśmiechnęła się i powiedziała, że już dawno się domyśliła, iż tak jest. Lepiej, niż my, zrozumiała, że nasze małe sprzeczki dawniejsze, moja brzydka niegrzeczność dla ciebie i anielska cierpliwość, z jaką ją znosiłaś — były najwymowniejszym dowodem, jakie dla siebie naprawdę żywimy uczucie.

— Mogę więc przypuszczać, że twój rodzice moje oświadczyły przyjmą przychylnie? Mój stryj jest gotów

uczynić pierwszy krok. Gdyby nie telefon twój matki, jużby tu dziś był...

— Choć ta zwłoka będzie dla mnie bolesna, a jednak... ma również swoją dobrą stronę...

— Naprawdę? A jaką?

— Bo pozostaje jeszcze prosić o zgodę jedną osobę, z którą z pewnością będzie trudniejsza sprawa, niż z rodzicami...

— Któż to taki?

— Ciocia Basia...

— A cóż pani Gordykowa ma tu do powiedzenia?

— Wiesz, jak bardzo ciocia Basia mnie kocha. Ponieważ Bóg nie pobłogosławił jej małżeństwa dziećmi, przeniosła więc na mnie te wszystkie skarby serca, jakimi ją obdarzyła natura. Poza tem, jeżeli chodzi o mnie, ciocia Basia ma duży wpływ na mamusię. Co ona powie, na to mamusia zawsze się zgadza. Nie wiem nawet, jak się cioci Basia odwdzięczy za ten ogrom miłości i życzliwości jakim mnie darzy. Ona przecież, troskliwiej może jeszcze, niż mamusia, czuwała nad moim wychowaniem, a ponieważ w dzieciństwie byłam bardzo wątła i chorowita, czuwała nade mną całymi nocami, nie dając się nikomu zastąpić...

— Ze swej strony także muszę powiedzieć, że pani Gordykowa była dla mnie zawsze pełna najszerszej życzliwości, to też polubiłam ją serdecznie.

— O, tak, wyrażała się o tobie zawsze z najwyższym uznaniem. Skądinąd wszakże wiesz, zapewne, że ciocia Basia jest bardzo pobożna. Mówiła mi nieraz, że już dawno poszłaby do klasztoru, gdyby nie to, że nie chciała się rozstać ze mną i pragnęła czuwać nade mną w dalszym ciągu. Wydawało mi się to jej dążenie zawsze nieco dziwne. Nie widziałam w jej życiu nic takiego, coby ją do tego skłaniało. Coprawda, mamusia mi mówiła, że jej siostra już jako dziecko marzyła o życiu zakonnem. A jednak nie wierzę w to wszystko i przypuszczam, że na dnie tych pragnień musi być jakieś wielkie nieszczęście, jakiś ból straszliwy, niezagojona rana. Bo skądby była taka uparta, stanowcza, niezłomna pogarda dla życia świeckiego, cierpka gorczy, z jaką mówi o małżeństwie i szalone wysiłki, jakie czyni, aby mi małżeństwo i męczyzn wogóle obrzydzić...

— Ja też słyszałam, że koniecznie chciała cię skłonić do wdiania habitu zakonnego.

— Jest najgłębiej przekonana, że tylko w klasztorze znajdzie prawdziwe szczęście...

Feluś pobał i rzekł:

— W takim razie będziemy musieli z nią walczyć?

— O, nie! — zaprzeczyła Marysia z czarującym uśmiechem. — Biorę na siebie przekonanie jej, że moje szczęście widzę tylko w małżeństwie z tobą. Jeżeli chciałam iść do klasztoru, to tylko dlatego, że nie wiedziałam w twoją miłość ku mnie...

Mówiąc to, zarumieniła się rozkosznie. W tej samej chwili do pokoju weszła pani Tola. Była bardzo blada ze względu na męża. A jednak uśmiechnęła się radośnie na widok zarumienionej wzruszeniem młodej parki...

Feluś już kochał panią Tolę, jak matkę, i przelał na nią całą swoją czułość synowską. Zamienili ze sobą parę słów grzecznościowych, poczem mówili o stanie zdrowia Reli.

— Słyszę właśnie od panny Marysi, że jest podobno lekka poprawa — rzekł Feluś.

— Podobno rzeczywiście dzięki natychmiastowej pomocy udało się zażegnać niebezpieczeństwo. Martwi mnie natomiast samopoczucie męża, które bynajmniej nie zmieniło się na lepsze. Przeczyty, zapewne, jednocześnie wstrząs nerwowy wciąż jeszcze nie ustąpił.

— Czy w dalszym ciągu tatuś nie chce nikogo odwiedzić przy sobie?

— O, bardziej, niż kiedykolwiek. Zapowiedział surowo, aby oprócz lokaja nikt nie ośmielał się wchodzić do jego sypialni. Proszę sobie wyobrazić, że otuknął mnie, jak jeszcze nigdy w życiu. On, co był dla mnie zawsze taki uprzejmy, uprzedzając grzeczny i delikatny, który mi nigdy w życiu jeszcze nie powiedział złego słowa, krzyknął na mnie z taką wściekłością, że przerażona uciekłam, nie pisnąwszy nawet słówka. Zresztą, obecny tam właśnie lekarz dał mi znak, żebym wyszła bo wszelkie wzburzenie w tej chwili jeszcze może być zgubne.

— Skoro to dla dobra chorego, trzeba się do jego życzenia zastosować — rzekł Feluś.

Dalszy ciąg jutro.

POZERACZ SERC KOBIECYCH

Powieść-reportaż z tajników potwornej afery w świecie arystokracji

CO MA UCZYNIĆ ZDRADZONA I SKRZYWDZONA?

Błysk oprzytomnienia w umyśle pani Meli spowodował natychmiastowy odruch. Nie spodziewał się go już zupełnie Noderski, pewny najzupełniej zwycięstwa, liczący całkowicie na sztukę pieczęci, która miała mu oddać bezwolną kobietę w jego moc.

Odrzącała go nagle w porywie oprzytomnienia faktu, że przecież ten sam mężczyzna, przed chwilą tak samo pieścił inną... Nietylko inną! Jej własną córkę!..

Odrzącała go tak silnie, że omal nie upadł na podłogę.

— Precz! Precz! — wołała, patrząc na niego nieprzytomnie jeszcze oczami. — Jak śmiesz?!.. Nie, nie!..

— Ależ, Melu!.. Znów?... Uspokój się wreszcie!.. Bądź rozumna!.. — belkotał, zaskoczony wybuchem jej protestu.

Drżącymi rękami szybko doprowadziła do porządku sukienkę. Zgarniała rozrzucone rękawiczki, torebkę i kapelusz.

Dyszała jeszcze ciężko, coraz jednak bardziej przytomna, świadoma tego, co czyni.

Biorąc do ręki woreczek, spojrzała na niego. Nerwowym ruchem drgnęła jej ręka.

— Oddaj ten czek! — syknęła, nie otwierając zaciśniętych prawie warg.

Wzruszył ramionami.

Obrzuciła go tylko spojrzeniem, jakby go wzrokiem chciała zmiąć, unicestwić.

Poczem nagłym ruchem odwróciła się od niego i trochę niepewnym krokiem ruszyła ku drzwiom.

Poszedł za nią.

— Pamiętaj, co ci powiedziałem — mówił. — Nie waż się unieważniać tego czeku! Nawet nie próbuj tego!.. Nie radzę ci palić mostów między nami!.. Ja i tak nie wyjadę!.. Słyszysz? Nie wyjadę, bo już nie chcę wyjechać!.. Właśnie teraz nie chcę!..

Nie odzywała się. Idąc wkładała kapelusz, nie patrząc nawet w lustro.

Służący z mina obojętna otworzył przed nią drzwi.

Jeszcze się nie zamknęły, kiedy jej uszu dobiegł głos Noderskiego:

— Pamiętaj, moja droga, że pomiędzy nami nie skończono!.. Dopiero się zaczął!

Może jeszcze coś mówił... Usłyszała stuknięcie drzwi, które pociągnęła mocno za sobą. Chciała jak najprędzej odgrodzić się jakkolwiek od jego osoby, od jego głosu i jego widoku.

Kiedy zeszła ze schodów, spojrzała dopiero w lustro, ustawione na klatce schodowej. Przeraziła się sama siebie.

Zbliżyła się do lustra, jakby się chciała przekonać, że to rzeczywiście jej własne odbicie.

Wzburzone włosy wymykały się niesforemnie pasmami z pod kapelusza, oczy okolone ciemnymi obwódkami, zapadły jakby w głąb oczodołów, świecąc nie naturalnym jakby w gorączki blaskiem; usta blade i zeschnięte wykrzywiła gorczy, bladeść twarzy służyła złości opalenizny, tak, że policzki wyglądały, jakby szare, postarzałe niezmiernie. Gładkie czoło przecięła brzoźda.

Przez głowę pani Meli przemknęła instynktownie myśl:

— Ja tak nie mogę się pokazać na ulicy!..

Z trudem doprowadziła jakoś do porządku włosy, rękami potarła twarz, by policzki nabrały żywszej barwy.

Przypominała sobie jednak zaraz, że znajduje się w pobliżu mieszkania Noderskiego. Zapomniała od razu o swym wyglądzie i wybiegła na ulicę, nie spojrzawszy nawet, czy nie przechodzi lub nie przejeżdża kto znajomy.

Ulica zresztą była pusta. Po parnym poranku, niebo przysłoniły chmury i spadały już pierwsze ciężkie krople deszczu.

Chłodne krople wody rozpryskiwały się na jej twarzy, niosąc ulgę rozpalonym policzkom, a świeży powiew odrobina jasności rozpraszał mrok, jakie zalegały w jej myślach.

Szła zrazu szybko, jakby uciekała przed pogonią. Prawie zbiegła przez Agrykole w dół i dopiero na

jakichś nieznanym sobie z nazwy uliczkach zwołnifa kroku.

Deszcz padał już na dobre. Woda ściekała po jej twarzy, a ona nadstawiała na te ożywcze strumienie zeschnięte wargi, pragnąc się jej napić. W gardle ustępowała zwolna suchość, w zamęcie myśli pojawił się jakiś ład.

Zrazu napoty przytomnie szeregowała fakty, które rażąco co chwila wracały przed oczy: zdrada, Lila, czek...

Te obrazy plątały się ze sobą w jakimś wirze, który usiłowała coraz bardziej świadomie uchwycić rozpatrzyć, zrozumieć.

Zdała sobie dopiero teraz sprawę, że nie wie, czy Lila widziała ją, czy też nie. Jeśli nie widziała, to zdołałby się na to, by spotkać się oko w oko ze swą córką, ale jeśli Lila wie, że ona była u Noderskiego?.. Jak spojrzeć w jej oczy, jak wyjaśnić z nią, z taką młodą dziewczyną, w dodatku własną córką tę potworną sytuację?... Aha! Jeszcze czek!.. Czy unieważnić ten czek?... Co może oznaczać groźba tego nikczemnika?... Utrata jego pieczęci, jego miłości!.. To już się stało! Bezwrotnie!.. To był ostatni pocałunek!..

Jeszcze palił jej wargi, choć omyły je krople gęstego deszczu.

— Jego uściski to już wspomnienie! — myślała i zadrżała.

Z żalu, czy też dlatego, że przemoczona poczuła nagle dojmujący chłód?

— Nie zobaczę go więcej! — postanowiła.

— Czy nie zobaczy go więcej Lila? — zjawilo się pytanie.

Nie, nie potrafiła odpowiedzieć na żadne z pytań, powziąć żadnej decyzji tak mocnej, by odczuć ulgę i choć odrobinę spokoju w swem znękanem sercu, w swych wzburzonych myślach.

— Jak go wykreślić z swego zycia i z życia Lili? — wracało pytanie. — Czy unieważnić czek, czy postąpić inaczej? Jak? Jak?!

Dalszy ciąg jutro.

Nagroda za wykrycie mordercy z ul. Potockiego

W związku z morderstwem dokonaniem na ul. A. Potockiego złożył dr. Nisensefeld na policji deklarację wyznaczającą w razie ujęcia mordercy oraz odzyskania zrabowanych pieniędzy nagrodę w wysokości 5 proc. odzyskanej sumy dla osób które przyczynią się do tego wykrycia.

Wszelkie wiadomości należy skierować do Komendy Wydziału Śledczego w Krakowie ul. Siemiradzkiego, która będzie decydować o przyznaniu nagrody.

Dowiadujemy się, że już najbliższe gogziny mogą przynieść sensacyjne rozwiązanie tajemnicy.

Ze sportu

Jubileusz 10 lecia istnienia KS. Grzegorzecze

W Zielone Świąta tj. w dniach 20 i 21 bm urządził mistrz wiosenny klasy A. K. S. Grzegorzecze zawody piłkarskie z okazji 10-cio lecia istnienia swego o nagrodę prezesa klubu.

Program zawodów przedstawia się następująco:

Niedziela dnia 20 bm. o godz. 3.30. Czarni—Grzegorzecze (Oldboys) godz. 5.30. Garbarnia (lig.) — Grzegorzecze.

Poniedziałek dnia 21 bm. o godz. 3.30 Garbarnia (jun) — Grzegorzecze (jun) godz. 5.30 Garbarnia (lig.) — Grzegorzecze.

Turniej powyższy odbędzie się na własnym boisku KS. Grzegorzecze.

Dalszy ciąg turnieju żydowskich klubów o puchar bhp. Dr. Edmunda Szenbera

W dniach 19 i 20 maja na boisku Makkabi odbędzie się dalszy ciąg turnieju żydowskich klubów o puchar bhp. Szenbera, którego program przedstawia się następująco:

Sobota dnia 19 godz. 10 rano Hakadur — Makkabi II g. 3.45 pop. Ż. T. S. — Hakoab g. 5.30 pop. Hagibor — Siła

Niedziela dnia 20 godz. 10 rano Hakadur — Siła godz. 4.30 pop. Hagibor — Makkabi II.

Zawody powyższych drużyn zapowiadają się niezwykle interesująco gdyż wszystkie prawie drużyny mają szanse zająć pierwsze miejsce.

Handlował ciałem własnej żony

Pod zarzutem zmuszania własnej żony do nierządu, aresztowano wczoraj i z decyzji sądu śledczego osadzono w więzieniu 28-letniego Wiktora Małeckiego, zamieszkałego w Warszawie przy ul. Wielkiej 21.

Małecki biciem i głodem zmuszał młodą żonę, by uprawiała niecy normalny proceder.

Przez przeszło dwa lata nieszczęśliwa kobieta tyranizowana przez męża sutenera musiała ulegać jego woli.

Zuchwał włamanie kasowe w Krakowie

Nocy onegdajszej dokonano śmiałego włamania do składu otców Leopolda Bertla przy ul. Stradom 17. Włamywacze dostali się do podwórza domu i rozbili drzwi prowadzące do wnętrza biur. Z kolei zajęli się kasą ogniotrwałą, którą rozpruli i zabrali stamtąd około 150 zł. w gotówce i 1 banknot 150 koron czeskich. Władze policyjne prowadzą dochodzenia.

KRONIKA KRAKOWA

Echa potwornego mordu przy ul. A. Potockiego

Cztery dni minęły od chwili, kiedy dokonano mordu rabunkowego w mieszkaniu dra Nüssenfelda. przy ul. Andrzeja Potockiego 12. Sprawa ta jest szeroko komentowana, nie wychodzi jednak poza ramy śledztwa sądowego, które, prowadzone w ścisłej tajemnicy do prowadziły do nagromadzenia dużego materiału.

Gromadzi się coraz więcej szczegółów i okoliczności w jakich popełniono ostatnie morderstwo.

Zabójstwa dokonano przez uduszenie, a raczej przez zadławienie, na szyi bowiem ofiary stwierdzono dwie głębokie bruzdy, pochodzące od zaciśnięcia rąk. Głowa ofiary owinięta była w biały chałat lekarski dra Nüssenfelda.

Jak dostali się sprawcy do mieszkania? Nie ulega dziś wątpliwości że zostali dobrowolnie wpuszczeni, że jeden z nich był znajomym ofiary.

Garnarczówna w ostatniej chwili rozpoczęła z napastnikami

walkę. Świadczą o tem liczne sińce, rozmieszczone na ciele i ślady zadrapań.

Ogólnie zastanawiającym jest fakt, że mimo walki, która miała miejsce między napastnikami a ś. p. Garnarczówną, odgłosy tejsze nie zwabiły sąsiadów na pomoc. Syn sąsiada dr. Nüssenfelda podaje, jakby słyszał jakieś krzyki, na które jednak nie zwracał uwagi.

Jakób Piątek dozorca kamienicy, w której popełniono mord był krytycznego ranka zajęty pakowaniem swoich rzeczy i załatwianiem sprawunków. Koło godz. 11-tej zmęczony wrócił, a że w izbie było gorąco, a więc wyniósł sobie krzesło na podwórze i siedział. Jednakże nic podejrzanego nie zauważył. Nigdy nie zauważył aby śp. Garnarczówna przyjmowała jakichś mężczyzn.

Już po wykryciu zbrodni lokatorzy przypomnieli sobie, że krytycznego dnia przed południem widzieli na schodach jakiegoś mężczyznę ze skórzaną

teczką. Między innymi mężczyźną tego widział kierownik biura składu dywanów w tym domu, Jan Zysman. Możliwe, że był to zbrodniarz, który wrócił do mieszkania celem sprawdzenia, czy ofiara jego nie wróciła do przytomności.

Te szczegóły w połączeniu ze śladami, stwierdzonymi na miejscu zbrodni, składają się na duży materiał, który pod kierownictwem władz śledczych, stworzył ma podstawę do ujęcia sprawców.

Pogrzeb tragicznie zmarłej ś. p. Garnarczówny

Wczoraj o godzinie 4-tej popołudniu odbył się pogrzeb tragicznie zmarłej ś. p. Garnarczówny.

Orszak pogrzebowy wyruszył z kaplicy cmentarnej na cmentarz podgórski.

Za trumną tragicznie zmarłej na posterunku pracownicy domowej kroczyła rodzina, krewni oraz liczne tłumy publiczności.

Kosztą pogrzebu pokrył dr. Nüssenfeld.

Sensacyjna rozprawa o zniewolenie w Krakowie

Józef Szczurek l. 45, szytgar z Libiąża Małego, stanął wczoraj przed Trybunałem Sądu Okręgowego w Krakowie, oskarżony o zniewolenie Antoniny Zajacówny.

Akt osk. zarzuca Szczurkowi że dnia 6 sierpnia 1933 r. zpotkałszy Zajacównę, którą znał zaproponował jej przechadzkę. Aby zmylić jej czujność począł

jej opowiadać, że stara się dla niej o pracę w fabryce „Bata“ w Chełmku.

Gdy doszli do lasu, Szczurek zaproponował Zajacówny odpoczynek. — Zajacówna nie przeczuwając nic złego usiadła na trawie w lasu. Wówczas Szczurek rzucił stę na Zajacównę, drąc na niej wszystko, poczem zniewolił ją przemocą.

Wczoraj po przeprowadzonej rozprawie, która była tajną, sąd uwolnił oskarżonego od winy i kary.

Rozprawie przew. s. o. dr. Bobilewicz, wotowali s. o. dr. Kraus i s. śl. dr. Merunowicz, bronił adw. dr. Józef Woźniakowski, powództwo cywilne popierał adw. dr. Warenhaupt.

Zeznania świadków w procesie o mord polityczny

W procesie o mord polityczny, zeznawało wczoraj przed sądem w Krakowie, cały szereg świadków odwoadowych.

M. in. zeznawał św. Aleksander Chmielewski, 57 lat liczący, majster na kopalni „Sobieski“.

Świadek Chmielewski zeznaje, że nie zauważył, aby osk. Zieliński był jakimś prowodyrem.

Następny świadek Magdalena Jurkiewiczowa, matka osk. Jurkiewicza zeznaje, że w czasie świąt Bożego Narodzenia przysłała jakąś kobietę wraz z jakimś mężczyzną do syna Ludwika, którego nie zastali. Sędzia Janicki poleca świadkowi rozglądać się po oskarżonych w celu ewentualnego roz-

poznania osobnika. Istotnie rozpoznaje świadek tego mężczyznę, w osobie oskarżonego Dulskiego.

Następny świadek Wit Nowak, majster kowalski wystawia bardzo dobre świadectwo oskarżonemu, następnie podaje, że nie wie o jego działalności komunistycznej.

Oszukańczy agent Kasy Pożyczkowej w Krakowie

Policja w Białej doniosła, że w okolicy Białej, kręci się niejaki Jan Mondala, agent Centrali Kasy Pożyczkowej i Oszczędnościowej mieszczący się w Krakowie przy ul. Rynek Kleparski 4, w gmachu „Feniksa“, upoważniony do przyjmowania zamówień pożyczki dolarowej tejsze Kasy. Mondala jednak przy tej okazji uprawia oszukańcze

transakcje, połączone z kradzieżą pieniędzy. Mondala zgłasza się po zamówienie na dolarówki i przy tej okazji bacznie śledzi, gdzie właściciel przechowuje pieniądze. Potem Mondala prosi o mleko lub wodę, a w chwili, kiedy gospodyni lub gospodarz zajęci są przygotowaniem napoju, Mondala sprytnie zabiera zaobserwowane przedtem

pieniądze.

Dotychczas jako poszkodowany i pokrzywdzony w ten sposób, zgłosił się Julian Janiga w Dworach, któremu oszukańczy ten agent skradł 90 zł., oraz Franciszka Klima z Oświęcimia, gdzie Mondala skradł 30 zł.

Za Mondalą policja rozesłała listy gończe.

Zniżka do kin: „Adria“, „Atlantic“, „Bagatela“ lub „Stonko“ dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich“ Wyciąć i przedłożyć w kasie kinoteatru Ważny tylko w dniu 17 maja 1934 r.

„Gwiazdy filmowe“ zeznają w procesie „Empe-Filmu“

W dalszym ciągu procesu afery filmowej przeciwko Sikorowiczowi i tow. z „Empe-Filmu“ zeznawali wczoraj przed Trybunałem sądu w Krakowie gwiazdy i gwiazdory filmowe.

Jako pierwszy zeznawał Fr. Profos, następnie zeznawali Zofia Zatańska, nauczycielka, K. Frączkiewicz, T. Gardzik, Stan. Gerard i inni.

Wszyscy zeznali że posyłałi pieniądze, jednak tylko niektórzy album otrzymali. Oskarżony Sikorowicz również korzystał na znaczkach, kazał posyłać na odpowiedź znaczek za 25 gr. a odpowiedź, na liście była ze znaczkiem 5 gr.

Dziś dalszy ciąg rozprawy.

6 miesięcy więzienia za jazdę „na gapę“

Przed sądem okręg. karnym w Krakowie zasiadł wczoraj na ławie okarżonych Jan Robak robotnik, oskarżony o to, że jechał bez biletu z Chrzanowa do Krakowa.

Sąd po przeprowadzonej rozprawie skazał osk. Robaka na 6 mies. więzienia bez zawieszania.

Rozprawie przewodniczył s. o. dr. Traczewski, osk. prok. dr. Jarosiński.

Zamach samobójczy 19-letniej panny w Krakowie

Wczoraj wieczorem wskoczyła w nurty Rudawy w celu samobójczym 19-letnia Zdzisia N. zamieszkała przy ul. Tarnowskiego 4. Przechodzący brzegiem Rudawy młodzieniec, rzucił się w nurty Rudawy i wyrwał z objęć śmierci młodą desperatkę, a wczoraj lekarz pogotowia udzielił pierwszej pomocy zniechęconej do życia. Powód rozpaczliwego kroku nie znany.

Cyrk Staniewskich na Błoniach dziś o 8:30 przedstawienie

Co grają w kinach krakowskich?

Adria: „Tańcząca Venus“
 Apollo: „Precz z kryzysem“
 Atlantic: „Rozkoszne kłopoty“
 Bagatela: „Pieśń nocy“
 Dom Żołnierza Donżuan który zgrzeszył
 Muzen w: „Kawalkada“
 Premieś: „Halo Paryż“
 Stonko: „Bezbożne dziewczę“
 Szuka: „Życie jest piękne“
 Świt: „Stracony ekspres“
 i ciecha: Świat należy do ciebie“
 Wanda: „Grzech jednej nocy“

RADIO

G. 7 Audycja poranna, 11.40 Przegład prasy, 11.57 Hejnał, 12.05 Koncert, 15.00 Pieśni majowe, 15.20 Gramofon, 15.40 Koncert, 16.20 Przegład wydawnictw, 16.35 Muzyka, 16.50 Koncert 17.30 Odczyt dla matuzystów, 18.10 Koncert chóru Dana 18.55 Odczyt, 19.10 Rozmaitości, 19.25 Feljeton 19.40 Wiadomości sportowe, 19.47 Dziennik wieczorny, 20.02 Pogadanka muzyczna, 22.15 Koncert, 22.40 Muzyka 25.00 Wiad. meteor.

Nocny dyżur aptek:

Apteka pod Złotym Słonem Grodzka 22, pod J-giełłą Pl. Matejki 3, Nowowiejska Wybickiego 1, pod Trzema Gwiazdami Rakowicka 12, Sternbacha Dietla 36.

Podgórze pod Hygeą Kalwaryjska 27.

Nocne dyżury lekarskie:

Dr. Dym Osi Gertrudy 18. tel. 105-58
 Dr. Lazerówna Debra Miodowa 22 tel. 169-43. Dr. Nowak Tad. Józefitów 21. Dr. Redo Aleksander Felicjanek 6 tel. 182-57.

Morderstwo pod gmachem sądu

W Proszowicach pow. miechowski, miał onegdaj miejsce tragiczny wypadek. Po rozprawie sądowej już przed budynkiem sądu grodzkiego wynikła bójka pomiędzy szwagrami Janem Szymczykiem i Józefem Skrobaczem. W pewnej chwili Skrobacz uderzył Szymczyka w głowę tak nieszczęśliwie, że ten stracił przytomność i w kilka minut później zmarł.

Uczeń utonął w Wiśle

W czasie kąpieli w Wiśle w Tarnobrzegu utonął wczoraj uczeń klasy IV. gimnazjum Józef Szewc, syn rolnika z Grębowa. Zwłoki wydobyto.

LAKIERY nitrocelulozowe („Duco“) we wszelkich kolorach poleca Skład farb Juda, Kalwaryjska 29, tel. 149-79.

Z Cyрку Staniewskich w Krakowie

Jak już donosiliśmy do Krakowa zjechał znany ze awych występów Cyrk Braci Staniewskich który rozbił swe namioty na Błoniach obok parku Cracovi. Program składa się a szeregu niewidzianych dotąd atrakcji. Fopisy endowych dzieci, jazda na nieosiądlonym koniu, fenomenalny występ rodziny żokiejów, brawurowi Anglicy i t. d. Na specjalną wzmiankę zasługują grecki zespół 7 Karpi, którzy w awych ewolucjach akrobatycznych zbierają bezustannie oklaski również warta wspomnieć o tresurze szympanów i fok, tak że całość godna widzenia. A więc spieszcie do Cyрку i podziwiajcie nielada sensację. Początek przedstawień codziennie o godz. 18.15.

Aresztowanie ogrodnika

Policja krakowska aresztowała wczoraj Woźnego Franciszka, lat 24, ogrodnika z Nowej Olszawy, za systematyczną kradzież kwiatów z cmentarza Rakowickiego w Krakowie.

Zdolnym i wymownym Panom (również Paniom) powierzę stałą i systematyczną pracę. — Zgłoszenia osobiste w Reprezentacji Firmy Produkcim przy ul. Marszałka Piłsudskiego 3.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: Kraków ul. Na Gródku 2 — Telefon 173-02 (od godz. 8—11 w poł.)

CENY OGŁOSZEŃ: w Kronice krakowskiej cała strona 800 zł., pół strony 500 zł. 1 wiersz. mm. 50 gr.

Drobae 15 gr. za wyraz.

Odpowiedzialny redaktor i wydawca: Alfred Kwiatkowski.

Drukarnia Monopol, Kraków, Na Gródku 2.